

Arrest

nr. 71 257 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 februari 2011 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die, *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE die, *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 januari 2011 is verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, België binnengekomen middels valse papieren met vlucht SN483 van 06 uur 46 afkomstig van Nairobi met bestemming Brussel.

Verzoekster dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 1 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggrijping – asielzoeker (bijlage 11ter).

Op 21 januari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 31 januari 2011 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 55 826 van 10 februari 2011.

Op 14 februari 2011 verzet verzoekster zich tegen haar repatriëring.

Op 14 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 15 februari 2011 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 15 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot binnenkomstweigering met terughouding – asielzoeker (bijlage 11ter). Tevens neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 20 februari 2011 wordt een nieuwe repatriëring van verzoekster gepland. Deze wordt evenwel geannuleerd.

Op 22 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

~~de genaamde~~ / de persoon die verklaart te heten S. K. S.(...)

geboren te Teheran , op (in) (...)

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.02.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 01.01.2011; dat het CGVS op 21.01.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus trof, dewelke haar op dezelfde dag werd betekend;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 10.02.2011 deze beslissing bevestigde en de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkene weigerde;

Overwegende dat betrokkene een tweede asielaanvraag indiend op 15.02.2011, waarbij zij een convocatie aanbrengt van het Parket van revolutionaire rechtbank Teheran dd 22.12.2010 waarbij de reden tot verschijning uitleg is op een aantal vragen en een tweede convocatie dd 14.01.2010 van dezelfde rechtbank met dezelfde reden; overwegende dat betrokkene, als gevolg van het niet verschijnen op de 2 uitnodigingen van de rechtbank, een arrestatiebevel dd 29.01.2011 voorlegt; overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen gegevens aanbrengt met betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

Overwegende dat betrokkene geen nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde voornoemde wet.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen gerechtskosten opleggen voor beroepen ingediend vóór 1 april 2011. Het verzoek van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van verwerende partij, wordt alleen al om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 149 van de Grondwet. Zij stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering zoals voormeld. De gemachtigde van de minister achtte het gepast in voorliggend dossier over te gaan tot een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring na een zeer summier onderzoek en heeft geen rekening gehouden met de actuele situatie in Iran en met het gevaar dat aanwezig is voor verzoekende partij. De DVZ, zo stelt zij, wijst de voorgelegde stavingsstukken zonder enig onderzoek af, en zonder enige motivering aangaande de inhoud van deze documenten.

Verzoekster is verder van oordeel dat deze stukken een totaal andere kijk op de zaak teweegbrengen, en dat de eerste beslissing van het CGVS dd 21.01.2011 er anders had uitgezien, als zij destijds bij machte was geweest deze stukken voor te leggen bij haar asielaanvraag. Zij kan nu zwart op wit aantonen dat zij gearresteerd zal worden bij terugkeer in Iran. De DVZ wijst de stukken zonder enig onderzoek af, door de loutere bewering dat verzoekster geen nieuw element aanbrengt. De gemachtigde van de minister dient de waarheidsgetrouwheid van verzoekende partij te evalueren en een evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt. Hij dient daarbij aan verzoekster het voordeel van de twijfel te gunnen om alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen. Dat is *in casu* niet gebeurd. De motivering is onvoldoende. Het dossier is onvoldoende bestudeerd.

3.2. Een verwijzing naar artikel 149 van de Grondwet kan niet dienstig worden ingeroepen nu de bestreden beslissing uitgaat van een administratieve overheid, en niet van een jurisdictioneel orgaan.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenzaken (hierna: vreemdelingenwet), naar de afsluiting van verzoeksters eerste asielaanvraag door een arrest van de Raad van 10 februari 2011 en naar de stukken die zij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag heeft ingediend, met name een convocatie van 22 december 2010, een tweede convocatie van 14 januari 2010 en een arrestatiebevel van 29 januari 2011, om vervolgens te concluderen dat de betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin ze hadden kunnen worden aangebracht, zodat verzoekster geen nieuw element aanbrengt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.4. In de mate dat verzoekster wil doen gelden dat de motivering gebrekkig is omdat ze niet afdoende is, stelt de Raad vast wat volgt :

3.4.1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.4.2. Uit deze bepaling volgt aldus dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr.143.020; RvS 13 april 2005, nr.143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De elementen die verzoekster in haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoekster betwist niet dat zij de documenten die in de bestreden beslissing werden opgesomd heeft neergelegd, noch betwist zij de datering ervan. Aldus blijkt dat elke van de opgesomde documenten dateert van voor 10 februari 2011, zijnde de datum van de terechtzitting én de datum van uitspraak voor en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.4.3. Verzoekster stelt terloops in haar verzoekschrift dat zij deze stukken op 12 februari 2011 ontving, en dus na de zitting van de Raad, doch toont dit op geen enkele wijze aan, terwijl de bewijslast nochtans bij haar ligt. De verwerende partij kon dan ook terecht stellen dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en hoefde dan ook niet verder te motiveren aangaande de actuele situatie in Iran en het gevaar dat aanwezig is voor de verzoekende partij, noch over de verdere inhoud van de documenten. Verzoekster heeft derhalve niet aangetoond dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS